

ВІД АВТОРІВ

Ці казки ми написали, коли наша дочка Анастасія, яку ми називаємо Стаська, була маленька. Тому це казки для Стаськи. Історії ці геть різні — і бешкетні, й трохи сумні, і несподівані. Більшість із них публікуються вперше. Не бійтеся читати їх на ніч дітям. І хоч тут будуть дракони, змії та інші страховиська — історії ці сповнені того почуття, яке ми мали до нашої дочки і тепер маємо, хоч вона вже й подорослішала. Самі здогадайтеся, яке це почуття...

ЯК ПУГОЛОВОК СТАВ ДРАКОНОМ і ВСІХ ЗАХИСТИВ

Була собі одна діжка. Вона стояла на подвір'ї коло будинку, і в неї збиралася дощова вода.

Якось пішов великий дощ, і разом з водою в діжку щось булькнуло. Щось маленьке й зелене, схоже на пуголовка.

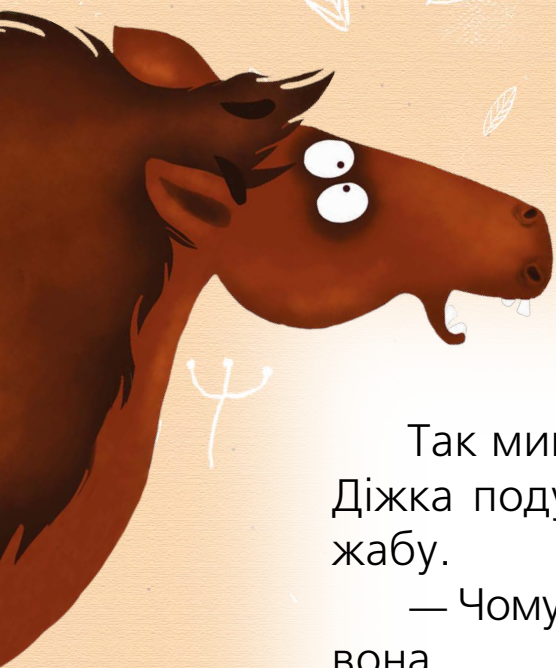
— Ти хто? — запитала діжка. — І де взявся?

А цей зелений запхивкав і сказав, що тільки вчора народився, нічого не знає й не пам'ятає. І діжка подумала, що, напевно, пуголовка підхопило смерчем, а потім разом з дощем з неба й навернуло.

— Тобі ще пощастило, — сказала діжка, — що ти впав у воду. А якби гепнувся на землю або на камінь, то міг би забитися або й зовсім розбитися. Ну, не пхивкай, житимеш тут у мене: місця тобі предостатньо, а мені самій нудно. Я тебе виховуватиму.

І стала вона пуголовка виховувати. І розповідала йому, що їдять бджоли, і скільки піщинок уміщається на березі річки, і чому трава зелена; зрозуміло, вона все це розповідала так, як розуміла сама, але пуголовкові більше й не треба було.

Так минали дні за днями, і пуголовок усе ріс та й ріс. Діжка подумала, що вже час перетворюватися йому на жабу.

— Чому ти не перетворюєшся на жабу? — якось запитала вона.

— А як? — запитав у відповідь пуголовок.

Діжка розгубилася.

— Я не знаю як, — сказала вона нарешті. — Я думала, ти сам маєш знати.

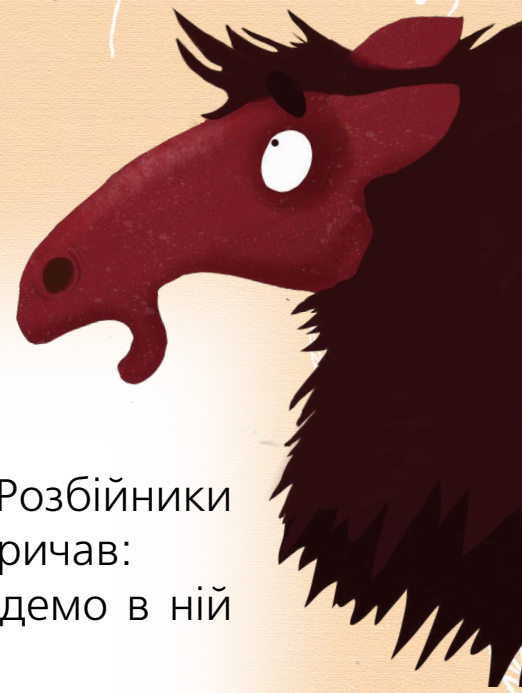
— А я не знаю, — сказав пуголовок.

— Ну та нехай, — діжка вирішила поки що йому не докучати. Зрештою, підросте ще — і перетвориться.

Але він не перетворювався. Він тільки ріс і ріс. Він уже займав половину діжки, йому було тісно, він не міг плавати. А хазяїн дивувався, чому з діжки виливається вода. «Наче й дощу давно не було, — думав хазяїн, — а вода так і ллється через край. Треба подивитись, чого воно так».

І він підходив дивитися, але пуголовка у воді не бачив, бо той був такого самого кольору, як і вода.

І невідомо, що було б далі, якби на цей будинок, двір і хазяїна не напали одного разу розбійники. Вони вискочили з лісу, махаючи сокирами, ножами й шаблями. Вони страшно кричали:

— Ага! Попалися! Зараз будемо грабувати!

Хазяїн був без зброї і не міг оборонятися. Розбійники заскочили у двір і почали грабувати. Один закричав:

— Я хочу цю діжку! Заберемо її в ліс! Будемо в ній що-небудь зберігати, наприклад, вино!

А другий закричав йому на зло:

— Ти геть здурів! Навіщо нам ця стара дірява діжка?

— Вона не дірява! — закричав перший (а розбійники розмовляти не вміють, вони тільки кричать).

— Ні, дірява! — крикнув другий і кинув у діжку ножа. Ніж застромився в дерево й застряг.

І тут таке сталося! З діжки вилетіло щось мокре, луска-те і з крильми. Воно було готове голими лапами битися з цими огидними розбійниками, які посміли напасти на діжку. Але битись не довелося. Щойно це зелене вилетіло, розбійники втекли самі.

При цьому вони покидали на землю свої сокири, ножі й шаблі. Ще ніколи в житті ці люті грабіжники так не лякалися.

Але хазяїн теж злякався. Він стояв у кутку двору й тремтів — тікати йому було нікуди, бо це ж був його дім!

— Д-дракон! — тільки й зміг вимовити він тремтячими губами.

